

Velké úrady, ktoré On zastáva
strana 12

Odkazy od mužov Božích
strana 16

Kde sú pastieri?
strana 23

Dobré zvesti z neba
strana 25



Obsah

Slovo pravdy

*„... v ktorom aj vy počujúc slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia“
(Ef. 1:13)*

Číslo 1/2015 Ročník XIV

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie
a rozširovanie časopisu sú hradené
z dobrovolných príspevkov Božieho ľudu.
Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán
položil na srdce, aby podporili túto prácu,
môžu svoje príspevky zaslať na adresu
redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

DEUTERONOMIUM – Piata kniha Mojžišova	2
JOZUA, SYN NÚNOV	4
LEVITSKÉ OBETE	6
CESTA DOKONALÉHO ČLOVEKA	9
PEVNÝ ZÁKLAD BOŽÍ STOJÍ	11
VEĽKÉ ÚRADY, KTORÉ ON ZASTÁVA	12
SYMBOLY V NOVOM ZÁKONE	14
ODKAZY OD MUŽOV BOŽÍCH	16
MALÁ ÚVAHA NA 1. LIST JÁNOV	18
ŠTYRI ABRAHÁMOVE OLTÁRE	20
KDE SÚ PASTIERI?	23
NIKDY TAK NEHOVORIL ČLOVEK AKO TENTO ČLOVEK	24
DOBRE ZVESTI Z NEBA	25

DEUTERONOMIUM – Piata kniha Mojžišova (44)

John Riddle, Cheshunt

„Vyvolíš si život, aby si žil ty a tvoje semeno“

(Prečítajte si kapitolu 30:11-20)

V našej predošlej úvahe sme povedali, že táto kapitola sa môže rozdeliť nasledovne:

- 1) Potvrdenie Božieho požehnania (v.1-10)
- 2) Dostupnosť Božieho Slova (v.11-14)
- 3) Alternatívy pre Boží ľud (v.15-20).

1) POTVRDENIE BOŽIEHO POŽEHNANIA (v.1-10)

Tieto verše zhrnieme týmto spôsobom:

- a) *Pripomenutie (v.1)*
- b) *Pokánie (v.2)*
- c) *Opätovné zhromaždenie (v.3-4)*
- d) *Opätovné usídlenie (v.5)*
- e) *Obnovenie (v.6)*
- f) *Odplata (v.7)*
- g) *Radosť (v.8-10).*

To nás privádza ku:

2) DOSTUPNOSTI BOŽIEHO SLOVA (v.11-14)

Zakončiac s Božími prikázaniami a ustanoveniami (v.10), teraz Mojžiš zdôrazňuje o nich dve veci a necháva ich bez výhovorky. Kládie dôraz na to, že prikázania sú jasné (v.11) a blízko (v.12-14).

a) *Sú jasné (v.11)*

„Lebo toto prikázanie, ktoré ti ja prikážem dnes nie je skryté od teba“. Ako sme si už všimli, prikázanie je medzi tými „vecami, ktoré sú zjavené“ (29:29). Navyše ono nie je

nad našu intelektuálnu možnosť (Raymond Brown). Božie Slovo je zrozumiteľné. „Idúc tou cestou ani hlúpi nezablúdia.“ (Izai. 35:8) To neznamená, že všetci „blúdiaci ľudia“ sú „hlúpi“. „Tí, ktorí idú tou cestou, keby aj by boli hlúpi, nezablúdia“ (JND). J.A. Motyer definuje „hlúpych“ ako „tých, ktorí vždy pôjdu nesprávne, ktorým stále chýbajú vedúce princípy.“ Písmo je často jednoduchšie ako to, ako ho kazatelia predkladajú!

b) *Sú blízko (v.12-14)*

„Nie je niekde na nebesiach, aby si povedal: Kto nám vystúpi hore do neba, aby nám ho vzal odtiaľ... Ani je nie niekde za morom, aby niekto povedal: Kto nám zájde za more, aby nám ho vzal a doniesol, aby nám ho dal počuť, aby sme ho činili? Lebo slovo je veľmi blízko teba, v твоjich ústach a v tvojom srdci, aby si ho činil.“ Božie Slovo je dostupné. Ale nielen dostupné; ono bolo v ich ústach do tej miery, že mali „učiť“ Jeho slovo svoje deti a „hovoriť“ o ňom pri každej príležitosti svojho života (5.Moj. 6:7). Ono bolo v ich srdci do tej miery, že presiaklo ich myšlienky. Možno výrazy: „v твоjich ústach“ a „v tvojom srdci“ jednoducho zdôrazňujú, že Božie Slovo už nemohlo byť bližšie. To im bolo známe s cieľom, aby ich urobilo „činiteľmi Slova“ (Jak. 1:22). Výraz: „aby sme ho činili“, sa v týchto veršoch objavuje trikrát.

Keď Pavel cituje tieto verše (Rim. 10:5-8) poukazuje, že sa nám Boh plne zjavil v Kristovi a priblížil sa k nám v ňom, zdôrazňuje „ústa“ a „srdce“. Ale čo to hovorí: „Blízko teba je slovo, v твоjich ústach a v tvojom srdci. To jest to slovo viery, ktoré kážeme. Lebo keď

vyznáš Pána Ježiša svojimi ústami a uveríš vo svojom srdci, že ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený. Lebo srdcom sa verí na spravodlivosť a ústami sa vyznáva na spasenie“ (Rim. 10:8-10). Spasiteľná viera, bude doprevádzaná verejným vyznaním. Ktosi povedal, že „ak som bol skutočne spasený v nedeľu, vyznám Ho v pondelok“.

3) ALTERNATÍVY PRED BOŽÍ ĽUD (v.15-20)

Položiac pred ľud podmienky zmluvy, teraz Mojžiš:

- a) oznamuje alternatívy (v.15-18)
- b) predkladá výzvu (v.19-20).

a) Alternatívy (v.15-18)

Prvú alternatívu nazýva: „život a dobré“. Prostriedky, ktorými by mohli zakúšať tieto požehnanie, sú: „Prikazujem ti dnes, aby si miloval Hospodina, svojho Boha, aby si chodil po Jeho cestách a aby si ostríhal Jeho prikázania, Jeho ustanovenia a Jeho súdy, aby si žil a množil sa, a aby ťa požehnal Hospodin, tvoj Boh, v zemi, do ktorej ideš, aby si ju zaujal do dedičstva“ (v.16). Druhú alternatívu nazýva „smrť a zlé“, a zosilňuje ich význam: „No, jestli sa odvráti tvoje srdce a nebudeš poslúchať, ale sa dáš zviest' a budeš sa klaňať iným Bohom a budeš im slúžiť, oznamujem vám dnes, že istotne zahyniete; nebudete dlho žiť na zemi, do ktorej ideš cez Jordán, idúc nato, aby si ju zaujal do dedičstva“ (v.17-18). Tie isté alternatívy ležia pred nami: buď poslúchať Božie Slovo - v tom prípade budeme zakúšať naše bohaté dedičstvo, alebo Ho neposlúchať -

v tom prípade premrháme požehnanie, ktoré Boh chce, aby sme požívali.

b) Výzva (v.19-20)

„Za svedkov volám dnes proti vám nebesia a zem, že som ti predložil život a smrť, požehnanie a kliatbu. A vyvolíš si život, aby si žil ty a tvoje semeno, aby si miloval Hospodina, svojho Boha, aby si počúval na jeho hlas a aby si sa ho držal, lebo On je tvojím životom a dĺžkou tvojich dní, aby si býval na pôde, o ktorej prisahal Hospodin tvojim otcom, Abrahámovi, Izákovi a Jakobovi, povediac, že im ju dá.“ „Vyvoliť si život“ neznamená prežitie alebo jestvovanie. Život a smrť, oboje je spôsob jestvovania. Znamená to lásku k Bohu (aby si miloval Hospodina, svojho Boha), poslušnosť Bohu (aby si poslúchal na jeho hlas) a blízkosť Bohu (aby si sa Ho držal). Pán Ježiš pomenoval tento „život... hojnosťou (Jána 10:10). Prežitie národa a požívanie ich dedičstva záležalo na ich vzťahu s Ním. Šalamún povedal: „Zanechajte hlúposť a žite“ (Prisl. 9:6). Uchýlenie sa k modlárstvu by bolo katastrofálne. To by ich odrezalo od samého prameňa života pre národ, lebo „On je tvojím životom a dĺžkou tvojich dní“.

Ako veriaci by sme mali byť hotoví povedať: „On je náš život“, alebo slovami apoštola Pavla: „Lebo mne je žiť Kristus a zomrieť mi je zisk“ (Fil. 1:21); „S Kristom spolu ukrižovaný som a žijem (čo sa zdá nelogické) už nie ja, ale žije vo mne Kristus...“ (Gal. 2:20); „keď sa zjaví Kristus, (ktorý je) náš život, vtedy sa aj vy s ním zjavíte v sláve“ (Kol. 3:4). Pán Ježiš povedal: „A to je ten večný život, aby znali teba, toho jediného pravého Boha, a toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista“ (Jána 17:3).

Písmo je často jednoduchšie ako to, ako ho kazatelia predkladajú!

JOZUA, SYN NÚNOV (4)

N. Mellish, Stoke on Trent

4) AKO BOJOVAL

V knihe Jozuu nachádzame opísané ťaženia, ktoré priniesli Izraelu víťazstvá a vlastníctvo zaslúbenej zeme, hoci tam nenašli odpočinok (Žid. 4:1-9). Pred veriaceho sú predstreté dnes ponaučenia, keďže aj my máme boj so svetom, telom a diablom. Ak si vezmeme k srdcu spôsob, akým Hospodin použil Jozuu, aj my môžeme byť víťazmi.

Zjavením (1:1-5)

Jozua začal konať pre Boha božským zjavením: „Takto povedal Hospodin Jozuovi, synovi Núnovmu...“. Aby sme boli víťazmi, vždy sa musíme pohybovať podľa slova Hospodinovho. Toto Slovo má zaslúbenie (v.2), že im bude daná zem. Vlastníctvo zeme bolo zaručené (v.3) a výhľad, že to všetko bude ich, bol vytýčený (v.4). Bolo zrejmé, že zaslúbená zem bola oveľa väčšia, ako zem vlastníctva. Ako často je toto skúsenosťou svätých aj dnes!

Nadchnutím (1:6-9)

Až štyrikrát je Jozua povzbudený: „bud' silný a pevný“ (v.6,7,9,18). Je poučený, aby bol odvážny

v práci, do ktorej bol povolaný (v.6) a vyzvaný, aby ostríhal slovo (v.7). V spojení s tým musí „ostríhať, aby jednal, podľa celého zákona“, lebo zákon bol ustanovením pre ľud. Jozua má rozmyšľať o zákone a ostríhať ho (v.8). Keď vidíme Božiu žiadosť, aby bol silný a pevný (v.9), je to v spojení s jeho chodením, lebo „s tebou je Hospodin, tvoj Boh... kamkoľvek pôjdeš“. Posledná výzva k Jozuovi je, aby bol silný a pevný (v.18). Mal pred sebou boja keď išiel do vojny, potreboval práve tieto vlastnosti. Každý veriaci sa má pohybovať tak, ako bol vyzvaný Jozua. Len vtedy budeme úspešní v ťažení, keď bojujeme proti nepriateľovi. Potrebujeme si pripomenúť slová Pavla: „Bdejte, stojte vo viere, buďte zmužilí, buďte silní“ (1.Kor. 16:13).

Pozorovaním (2:1,23-24)

Vždy je dobre poznať svojho nepriateľa, „lebo nie sú nám neznáme jeho úmysly“ (2.Kor. 2:11). Slovo „úmysly“ znamená myseľ alebo myšlienka, a Peter odhaľuje myseľ diabla, keď píše: „Bud' te triezvi a bdejte, lebo váš protivník, diabol, obchádza ako revúci

lev a hľadá, koho by zožral“ (1.Pet. 5:8). Vidíme, že Jozua bol dobre pripravený stretnúť sa s nepriateľom, keď vyslal dvoch mužov do Jericha, aby prešpehovali zem. Pamätal si čas, keď na Mojžišov rozkaz išli dvanásť prešpehovať zem. Ale on poslal len dvoch, od ktorých sa dozvedel, že Jericho je už porazený nepriateľ, ktorý sa bojí Izraela (2:23-24). Či my nevieme, že satan je už porazený nepriateľ? List Židom 2:14 odhaľuje, že na Golgote Pán zničil „toho, ktorý mal vládu smrti, učiniac neplatnou jeho moc pre veriacich. V liste Kološanom 2:15 nielen diabol, ale aj všetky jeho množstvá sú vystavené na obdiv, keď Pán Ježiš zvíťazil nad nimi na kríži. Pán vyzískal víťazstvo a teraz je naše postavenie, ktoré máme v Kristovi také, že Jakub môže povedať: „... sprotivte sa diablove, a utečie od vás“ (Jakuba 4:7).

Vlastníctvom (3:1)

Vyššie bolo už povedané, že zem zaslúbenia je väčšia ako zem vlastníctva, ale nikdy nevstúpime na naše vlastníctvo, ak ho nezačneme zaujímať. To urobil Jozua. Začína „skoro ráno“.

(v.1). Trikrát vstáva skoro ráno – najprv, aby prešli cez Jordán, potom, aby porazil Jericho (6:12-15), a potom vstáva včasráno, aby súdil Izrael a odstránil „zllorečené veci“, ktoré boli nesprávne vzaté Achanom (7:16).

Úcta k truhle (3:3-4)

Pri Červenom mori to bola palica, ktorá rozdelila vody, a ktorá nám hovorí o Božej moci. Teraz je tu truhla, ktorá mala ísť pred nimi, a to hovorí o Božej prítomnosti s nimi. Izraelu bolo rozkázané, „aby išiel za ňou - truhlou. No musí byť vzdialenosť medzi vami a ňou okolo dva tisíce laktov čo do mieri.“ Učí nás to, že si máme veľmi vážiť Božiu prítomnosť medzi nami a nehovoriť nedbalo a ľahkomyselne o ňom, ktorý je vznešený nad všetkých a naveky požehnaný.

Vybratie kameňov (3:5-9)

Tieto kamene mali byť svedectvom osudu Izraela a pripomienka Božej moci pri uvedením ich do zeme. Znovu človek cíti, že ako veriaci by sme neprestajne mali mať pred sebou div všetkého toho, čo Pán urobil pre nás, aby zaistil požehnanie, ktoré zaslúbil.

Obrezanie v Gilgale (5:2-9)

Ak mal mať Izrael úspech v zajímaní zeme, tak sa musel

vysporiadať s telom. A to, že sa tak nestalo, bola jedna z príčin, prečo cestou po púšti nekráčali podľa Boha (v.5). Mnohí svätí akoby ešte stále boli na púšti, povoľujúc telu, aby malo vládu. Následkom je, že nemajú víťazný kresťanský život. Ak máme víťaziť pre Krista, potom je podstatné, že niet miesta

*Aby sme boli víťazmi,
vždy sa musíme pohybovať podľa slova Hospodinovho.*

pre telo, aby vládlo v našich životoch. Jozua vedel, že ak sa má ľud pohybovať pre Boha, tak ich musí obrezať. A tak aj dnes sú veriaci povzbudzovaní, aby „mrŕtvlili svoje údy, ktoré sú na zemi“ (Kol. 3:5), a „nepečujte o telo tak, aby sa v ňom zobúdzali zlé žiadosti“ (Rim. 13:14).

Zjavenie Kniežata (5:13-15)

Posledná vec, predložená Jozuovi skôr, ako podnikol vojnu proti nepriateľovi bolo, aby vedel, že Hospodin bude bojovať za neho. Videnie, ktoré Jozua videl, bolo zrejmé len „keď pozdvihol svoje oči“ (v.13). Videl muža, ktorý mu stal naproti s vytaseným mečom vo svojej ruke. Zdá sa, akoby to Jozuu znepokojilo, a nevediac za koho tento muž bude

bojovať, vraví: „Či si ty za nás alebo za našich protivníkov“? Odpoveď musela byť veľmi povzbudzujúca, keď muž vraví: „Nie. Ani jedných“. Mohlo by sa zdať, že jeho odpoveď bola skutočne, že „ani jedných“, lebo tento bojovník neprišiel zastať si na niečiu stranu, ale skôr obviniť. „Prišiel ako Knieža vojska Hospodinovho.“ Zdá sa, že tu máme „teofaniu“, čo je zjavenie Boha, ako sa zjavoval ľuďom v Starom Zákone. Bolo ich viac, prvé bolo zjavenie sa Abrahámovi v 1.Moj. 18:1, keď mu zjavil osud, ktorý čakal Sodomu a mestá roviny. A Hospodin znovu dovedie na súd tých, ktorí sa postavili proti Nemu. Teraz neprichádza, aby zjavil Svoje pôsobenie s ľuďmi, ale povzbudiť Jozuu, aby pokračoval v dobíjaní zeme.

Skutočnosť, že ide o teofaniu, je zrejmá z toho, že Jozua „padá na svoju tvár na zem a klaňal sa (v.14). Nikdy pri žiadnej príležitosti anjelské bytosti neprijímali klaňanie sa. V Zjavení Jána 19:10, keď sa Ján chcel zohnúť a klaňať sa, bolo mu povedané: „Hľad, neurob toho! Som tvoj spolusluha.“ Anjel potom vraví Jánovi: „Bohu sa klaňaj!“ Jozuov zážitok bol v tejto chvíli podobný Mojžišovmu, keď sa ocitol v Božej prítomnosti pri horiacom kri. Musel „zozuť svoju obuv, lebo miesto na ktorom stál, bola svätá zem.

A Jozua urobil tak: „My sme vďační Bohu, že zaslúbil, že nás nikdy neopustí, ani nezanechá. „Takže môžeme smele hovoriť: Pán mi je spomocníkom“ (Žid. 13:5-6).

V týchto veršoch vidíme jeho prípravu na boj, ktorý ležal pred ním. V tomto posilnení, išiel Jozua vpred, plný dôvery, že víťazstvo bude zaistené. Ako veriaci

sa môžeme z toho mnoho naučiť, keď ideme vpred blížiac sa k územi, do ktorého nás Pán uviedol.

LEVITSKÉ OBETE (6)

Tom Wilson, Škótsko

OBETE BEZ UPOKOJUJÚCEJ VÔNE - OBEŤ ZA VINU

(Prečítajte si 3.Moj. 5:13-6:7)

Obeť za vinu sa v Novom Zákone nikde nespomína, aj keď Izaiáš kapitola 53, najstarší výklad významu obeti za vinu, sa cituje veľakrát; Nový Zákon obsahuje asi 65 citácií z, alebo odkazy na Izaiášove proroctvo. Tam, v tom speve najsladšieho smútku, sa Izaiáš s bolestným pohľadom pozerá dopredu na Golgotu a ponad Golgotu na čas napravenia všetkých vecí, dopredu na Kristovu slávu. Nežne opisuje smrť trpiaceho Služobníka: „A On bol smrteľne ranený za naše prestúpenia“ (Izai. 53:5). Mali by sme tiež poznamenať, že „obeť za hriech“ (Izai. 53:10) je doslova obeť za vinu.

Je zrejmé, že obeť za hriech a obeť za vinu sa spoločne zaoberali vzťahom jedinca a jeho Boha. Naproti tomu každoročná slávnosť veľkého Dňa zmierenia riešila vzťah národa k Hospodinovi; Obeť za hriech bola vždy rovnaká – baran, a predstavovala požadované odškodné od priestupníka za každý jednotlivý hriech. Ale keď bola obetovaná obeť za vinu, bolo potrebné priniesť rozdielne obetné zvieratká alebo alternatívnu obeť. Táto obeť riešila postavenie hriešnika, nie závažnosť jeho hriechu.

Pri obeti za vinu sa stretávame s výrazmi, ktoré sa pri obeti za hriech nepoužívajú. Stretávame sa s: „ocenením“ (5:15,18; 6:6); „šeklom svätyne“ (5:15); „nápravou spôsobenej škody“ (5:16); „náhradou“ (6:4-5). Tiež sa stretávame s výrazom „päťina“ (5:16; 6:5). Jazyk obeti za vinu použil aj Dávid v známych slovách Žalmu 69:5. „Čoho som neulúpil, mám potom vrátiť“, čo sa vzťahuje na samého Krista ako obeť za vinu. Vo svojej úvahe uverejnenej v časopise „Assembly Testimony“ v roku 1967, J. Cowan hovorí: „Človeku by bolo úplne nemožné zadostučiniť Božím požiadavkám za vinu.“ Akí sme šťastní, že Božie požiadavky boli vložené na Krista! „A On bol smrteľne ranený za naše prestúpenia... Hospodin uvalil na Neho nepravosť všetkých nás... pre prestúpenie môjho ľudu bola mu zadaná rana... ak jeho duša položí obeť za hriech (doslovne obeť za vinu)... On niesol hriech mnohých a primlúval sa za priestupníkov.“ (Izai. 53:5,6,8,10,12)

Ďalší veľký Žalm o kríži, Žalm 22, je žalm obeť za hriech. Spolu Žalmy 22 a 69 môžu ponúknuť veľa pre dušu, ktorá uvažuje nad Pánovou smrťou. V evanjeliách opisuje

Marek odpustenie v obeti za hriech, kým Matúš výkupnú cenu zaplatenú obeťou za vinu.

Nový predmet obeti za vinu podčiarkujú použité výrazy, ktoré Mojžiš dostal od Hospodina. Tento raz nebudeme čítať: „Keby zhrešila niektorá duša z poblúdenia...“ (4:2); ale „Keby sa niektorý človek dopustil nevernosti a zhrešil by z nedopatrenia pri niektorej z posviatnych vecí Hospodinových, vtedy donesie svoju obeť za vinu...“ (5:15).

V oddieli 5:15-6:7 sú uvedené tri prípady, z ktorých každý bude viesť k obetovaniu obeti za vinu. Prvý je vážna urážka Hospodina (5:15-16); druhý, všeobecná črta vzťahujúca sa na prestúpenie prikázania (5:17-19); tretí je prípad porušenia zákona proti blížnemu, použitie jeho mena vo falošnej prísaha (6:1-7). Tieto tri prípady môžu byť nazvané nasledovne:

1.Prestúpenie zmluvy pre nevedomosť svätých vecí Hospodinových

2.Prestúpenie prikázania pre nevedomosť

3.Prestúpenie zákona v hriechu voči blížnemu.

Rozčlenenie naznačuje, že prvé dva prípady spolu súvisia, keďže tretí prípad je uvedený slovami: „A Hospodin hovoril Mojžišovi a riekol“. Prvý a tretí prípad hovoria o ohrozovaní práv - v prvom prípade Hospodinových, v druhom prípade blížneho. Môžeme predpokladať, že aj druhý prípad hovorí o ohrozovaní práv, možno tiež Hospodinových.

PRÍPAD PRVÝ: HRIECH VO SVÄTÝCH VECIACH

Kiel & Delitzsch prekladajú verš 5:15: „Ak sa duša dopustí porušenia dôvery a zhreší konajúc zle v spojení s Božími svätými darmi.“ Tento vážny priestupok oni defínujú ako jednanie „tajne, neverne, obzvlášť

proti Hospodinovi, už či vo vzdialení sa od Neho k modlárstvu (26:40; 5.Moj. 32:51; Joz. 22:16), alebo porušovaním Jeho práv odobraním niečoho, čo právom patrí Jemu.“ Medzi „sväté veci“ zaraďujú: obeť, prvotiny plodov, desiatky atď. JFB pridáva „jedenie pokrmov, ktoré patrili len kňazovi.“ V neskorších dejinách Izraela, bol druh zradného hriechu hriech Achana, ktorý sa predpokladá v tomto verši, za ktorý Izrael draho zaplatil (Joz. 6:17; 7:11).

Nikto nesmie podceňovať dôležitosť princípov podopierajúcich tento prvý prípad. Kým nebola uskutočnená náhrada tam, kde nebol donesený celý desiatok do domu pokladu, ako mohol jestvovať dostatok pokrmov v Hospodinovom dome, alebo pokoj v krajine, alebo hojná žatva na poli? (Mal. 3:10,12) Ak bol zanedbaný Levita, cudzinec, sirota, vdova a chudobný, ako mohli očakávať, že Boh požehná dielo ich rúk? (5.Moj. 14:29; 15:7-11) Boh sa skrze Mojžiša pýta: „Či azda má človek okrádať Boha?“ (Mal. 3:8). V poľnohospodárskej spoločnosti boli nasledovné nástroje moci: ovládanie dažďov, výskyt rastlinných chorôb, nájazdy živočíšnych škodcov, a to od včiel až po vlka alebo leva. Boh vládol takýmito spôsobmi a ešte stále vládne. On pôsobí aj to, aby zlato a striebro zhrdzavelo (1.Pet. 1:18) a dovoľuje zlodejom, aby sa vlámali a ukradli (Mat. 6:19). V spôsoboch Božej vlády je nahradenie škody ešte stále platným princípom, ktorý sa nesmie ignorovať. Na jednej úrovni, mal by byť viditeľný u tých, ktorí rozsievajú duchovné veci a žnú materiálne veci ako je pokrm, odev a nájomné (1.Kor. 9:11). Obzvlášť dôležitý v spojení s týmto je záznam v knihe Kroník o Jeremiášovom vysvetlení exilu Júdu v Babylone: exulanti boli v Babylone „dokiaľ sa nenakochala zem svojich sobôt; po všetky dni, ktoré ležala púšťou, odpočívala, aby sa vyplnilo sedemdesiat rokov“ (2.Paral. 36:21). Jednoznačne, viac ako 500 rokov páchali

„priestupok... vo svätých veciach Hospodina“ ignorujúc 3.Mojžišovu kapitolu 25.

V tomto prvom prípade bola požiadavka oceniť stratu na veciach Hospodinových (v.15). Ocenenie malo byť „všekloch svätyně“ (v.15). Bolo by jednoduchšie odhad straty obchodnou transakciou, avšak ak mala byť daná náhrada za urobenú škodu (v.16), bolo potrebné pridať aj piatu čiastku.

PRÍPAD DRUHÝ: PRESTÚPENIE PRIKÁZANIA PRE NEVEDOMOSŤ

Ako je hore poznamenané, verše 17-19 pojednávajú pravdepodobne ešte o jednom prípade porušenia predpisov voči Hospodinovi. Poskytuje úpravu pre prípad, keď bolo porušené len jedno z prikázaní. Pozrite sa na vyjadrenie: „nech už by bol ktorýkoľvek zákaz“ (v.17). Porušiť jedno prikázanie znamená pre ľudí iba maličkosť. No v. 19 uzatvára tento oddiel tvrdou poznámkou, že priestupok, ktorý by snád človek aj prepáčil, je „istotne previnením proti Hospodinovi“. Žiaľ, že taký dôraz dnes chýba často aj medzi Božím ľudom.

Slovo „zákazy“ vo verši 17 sa nachádza päťkrát v 5.Mojžišovej (okrem 5,17 ešte v 4:2,13,22,27) a vyskytuje sa ešte v 3.Moj. 22:31; 26:3,14,15; 27:34. Je nepravdepodobné, že prestúpenie prikázaní je obmedzené len na niektoré z desiatich prikázaní – pracovanie v sobotu, zabíjanie, smilstvo, krádež, klam a dychtenie po niečom.

PRÍPAD TRETÍ: FALOŠNÁ PRÍSAHA

Vo veršoch 1-5 čítame dvakrát o klamstve a dvakrát o falošnej prísahe. Meno

Hospodina bolo vzaté nadarmo v tvrdení o nevinnosti. Vinník nebral na vedomie, že jestvuje neviditeľný Svedok, ktorý videl, ako odcudzil majetok iného a počul jeho popieranie a jeho príslahu. Takéto hriechy Boh nebude ignorovať.

Tento tretí prípad nepravosti zahrňuje v sebe mnohé príklady, kde boli privlastnené peniaze alebo majetok, na ktoré majiteľ nemal zákonné právo. Akým spôsobom mohol získať vlastníctvo, je opísané vo veršoch 1-5. Hriech je priestupok proti Hospodinovi a zahŕňa nahradenie peňazí alebo majetku, pridanie 20% a obeť barana bez vady. V 2.Moj. 22:4-9 bolo odškodnenie za podobný priestupok 100% nad stratu, ktorá bola spôsobená. Zvyčajne sa to vysvetľuje, že keď súd odmietne vyhlásenie obvineného, že je nevinný, trest bol dvojnásobok škody. Ale ak vinník priznal svoju vinu, jeho trest bol značne zmenšený. Rashi, židovský učenec z jedenásteho storočia, poznamenáva, že „piaty diel“ je v kapitole 6:5 v množnom čísle, čo nasvedčuje, že poškodená strana by mohla dostať „niekoľko takých prídavkov.“ Kiel a Delitzsch súhlasia, že piaty diel mal byť pridaný ku „každej veci, ktorá bola odcudzená alebo nespravodlivo zadržaná“. Zľahčovanie účinku nepravosti nemalo byť podporované.

To, ako mal kňaz vykonať odčinenie za prestúpenie, tu nie je podrobne povedané, ale zákon o obeti za prestúpenia poskytuje potrebné detaily (7:1-6). Keď bol vykonaný hriech prestúpenia, obeťou mal byť baran asi dvojročný. Obeť umožňovala prehlásenie, ktoré pokánie činiaci túžil počuť: „Odpustí sa mu“ (5:16,18; 6:7).

Hriech je priestupok proti Hospodinovi

CESTA DOKONALÉHO ČLOVEKA (10)

Jim Flanigan

Betfága - 2

Cesta, ktorá vedie z Betfágy a Betánie dolu do Jeruzalema, je úzka a obzvlášť kamenitá a prašná. Zvyčajne bola tichá a pustá; po tejto osamelej ceste by kráčal len malý počet dedičanov do mesta, ale v ten deň bola preplnená ľuďmi a hlučná. Kráľ bol na svojej ceste do Jeruzalema a zástupy sa cestou tlačili na Neho.

Ako zostupovali Olivovým vrchom a prišli na miesto, ktoré je teraz známe ako Dominus Flevit, čo znamená „Pán plakal“, začali sa zástupy učeníkov radovať a chváliť Boha citujúc slová Žalmu 118:26. Z tohto bodu na Olivovom vrchu vidieť celé mesto. Mesto ožiarené slnkom je ako zlatá panoráma. Pre učeníkov to bol nádherný pohľad, ale Spasiteľovi to rýchlo prinieslo slzy.

Proroctvo Zachariáša akoby sa už naplnilo: „Plesaj veľmi, dcéro Siona, pokrikuj radostne, dcéro Jeruzalema! Hľa, tvoj Kráľ príjde k tebe, spravdivý je a plný spásenia chudobný a jazdiaci na oslovi, na osľati, žrebcovi oslíc“ (Zach. 9:9). Sám Ježiš to tak zariadil, aby sa vtedy naplnilo toto proroctvo o Ňom. Poslal Svojich učení-

kov, aby išli po oslicu a jej osľa, lebo to bolo napísané: „A to všetko sa stalo, aby sa naplnilo to, čo bolo povedané skrze proroka, ktorý povedal: Povedzte dcére Siona: Hľa, tvoj Kráľ ti ide, tichý, jazdiaci na oslici a na osľati podrobenej jarmu“ (Mat. 21:4,5).

Majúc mesto v dohľade a vstup do neho nablízku, začali mnohí spievať slová z už spomenutého Žalmu 118:26. Hneď, súc si vedomý svojho zavrnutia a blížiac sa smrti, sám Ježiš začal spievať tieto slová spolu so svojimi učeníkmi vo vrchnej dvorane. To boli posledné slová veľkej piesne pri slávení Paschy – Veľkej noci a je rozumné veriť, že aj Spasiteľ ich spieval v ten posledný večer, lebo keď zaspievali pieseň alebo žalm, vyšli von na Olivový vrch do Getsémane.

K Slovám: „Požehnaný Kráľ, ktorý prichádza v mene Pánovom!“, Lukáš pridáva: „Pokoj na nebi a sláva na výsostiach!“ (Luk. 19:38). Je to podobné, ale trochu rozdielne od toho, čo spievali nebeské zástupy v Lukáša 2:14: „Sláva na výsostiach Bohu a na zemi pokoj!“. Aké to bolo správne, že pri narodení Spasiteľa

patrí najprv Bohu sláva a potom pokoj na zemi. No teraz je pokoj na nebi a sláva na výsostiach (Luk. 19:38). Ako vždy, farizeji hľadali chybu a číhali aj tento raz pohybujúc sa medzi zástupom, počúvajúc a pozorujúc. A našli chybu. Povedali Mu: „Učiteľu, potresci svojich učeníkov.“ Bezpochyby to, čo ich rozhnevalo, bolo volanie zástupov: „Hosanna v Synovi Dávidovom! Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom! Hosanna na výsostiach!“ (Mat. 21:9). To bolo uznanie, že Ježiš Nazaretský bol Synom Dávidovým. Bolo to uznanie, že On môže spasiť, lebo taký je význam slova Hosanna. Tiež Mu prisudzovali požehnanosť, keďže prichádza v mene Pánovom, a tak vychvaľovali muža, ktorého farizeji zavrhovali.

Aké krátke, ale silné pokarhanie im dal Ježiš: „A odpovedal a riekol im: Hovorím vám, že keby títo mlčali, kamene budú hneď volať“ (Luk. 19:40). Ako aj v iných prípadoch, aj teraz boli umlčaní. Zatiaľ zástupy prišli na už spomínané miesto, dnes známe ako Dominus Flevit.

Lukáš predkladá príbeh s jednoduchou krásou: „A keď

sa priblížil a uvidel mesto, zaplakal nad ním“ (Luk. 19:41).

Slzy Pána Ježiša sú dojímavým predmetom na rozjímanie. Všetky Jeho slzy, ktoré sú zaznamenané, boli preliate na Olivovom vrchu. Ale čo Mu teraz spôsobilo slzy, keď sa ostatní radovali a chválili Boha? On sám nám to hovorí. Mestu povedal: „Ó, keby si aj ty bolo poznalo.“ Ale oni boli slepí a nevideli svoju hroznú budúcnosť. O necelých 40 rokov rímske vojská obkolesia mesto. Budú „zovretí zo všetkých strán,“ obklúčením nepriateľom. Mesto a chrám

budú nemilosrdne zrovnané so zemou. Nenechajú v tebe kameňa na kameni a obyvatelia budú premožení mocou Ríma. Všetko to malo byť preto, že nepoznali Jeho, ich Mesiáša. Roky, v ktorých žil medzi nimi, boli časom navštívenia, ale oni si Ho necenili. Ich svojvoľná neznámosť a nevera skončí v skaze.

Ako sa to všetko doslovne naplnilo, podrobne opisuje historik Jozefus. Niet divu, že Ježiš plakal. Taký krásny pohľad, aký všetci videli, ako zlaté mesto žiarilo majestátne ponad Kedron. Ale On mohol vidieť ďalej ako oni

a plakal nad odsúdeným mestom.

Ludia z Betfágy iste nikdy nezabudli na deň, keď Ježiš Nazaretský navštívil ich dedinu. Pamätali si zástupy, ktoré sa v ten deň tísli ich úzkou cestou. Ale dožili sa niektorí Golgoty a pozerali sa na visiaceho na kríži, toho istého Ježiša, nad ktorého hlavou bolo Jeho zákonité pomenovanie: „Ježiš Nazaretský, Kráľ Židovský“

Z cesty z Betfágy do Jeruzalema Spasiteľ vstúpil do mesta a ukázal Svoju autoritu. (Luk.19:45-47)

*„Lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží.“
(Efežanom 2:8)*

Bol 14. apríl 1912. Dvaja muži plávali v studených vodách Severného Atlantiku. Boli to stroskotanci z lode Titanic. Jeden z nich mal záchranný pás a ten druhý nemal. Prvý sa pozrel na svojho prestrašeného priateľa a opýtal sa ho: „Si už spasený a si na ceste do neba?“ Odpoveď zaznela cez trasúce sa zuby: „Nie“. „Tak teda obleč si môj záchranný pás a prijmi Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa.“ Keď sa v New Yorku objavila listina s menami tých, ktorí prežili katastrofu a tých, ktorí neprežili, ochotný darca pásu bol zapísaný medzi tými, ktorí zomreli - ale len telesne. Ten, ktorému sa dostal záchranný pás bol medzi zachránenými - ale bez Krista bol ešte stále duchovne stratený. Ak prijmeš Pána Ježiša teraz, budeš na večnosť spasený.

PEVNÝ ZÁKLAD BOŽÍ STOJÍ

David R. Alves, Sr.

ÚŽASNÁ MILOST'

V roku 1779, keď sa noví vystaľovalci do Ameriky vzbúrili proti Britskej ríši, jeden z britských obyvateľov, John Newton zverejnil svoju pieseň: „Úžasná milosť“. Stala sa jednou z najznámejších piesní medzi anglicky hovoriacimi národmi. Hrávala sa na pohreboch, spievali ju cirkevné zhromaždenia; jej slová sú nahrané rôznymi umelcami – ako svetskými, tak aj kresťanskými. Hráva sa v nákupných strediskách, kým nakupujete, a ako hudobné pozadie na mnohých miestach.

Ale milosť je naozaj úžasná!

Pavel vo svojom spise, ktorý poznáme ako List Rimanom, predkladá prvý záblesk nádeje v kapitole 3:24, keď vraví: „Ospravedľovanie súc darmo, jeho milosťou, skrze vykúpenie, vykúpenie v Kristu Ježišovi.“ Tma a beznádej prvých troch kapitol sa mení na svetlo a bázeň – úctu, čo milosť Božia priniesla.

Milosť je úžasná z niekoľkých dôvodov.

Nieto obvinenia proti nám. Boli sme ospravedlnení! Boli sme učinení „spravodlivými“ v Božích očiach. Naše postavenie a vzťah s Bohom bol napravený. Dostalo sa nám nového postavenia. V kapitole 5:2 Pavel vraví: „Dostali sme prístup vierou do tejto milosti, v ktorej stojíme“. Prístup máme nielen vtedy, keď sa modlíme. Boli sme uvedení do úplne nového života a postavenia, a na mieste milosti stojíme každú chvíľu svojho života. Boli sme privedení zo tmy do priazne pred Bohom!

Nepožaduje sa od nás žiadna cena. Toto predivné požehnanie v tomto živote a vo večnosť prinieslo zmenu bez akejkoľvek dlžoby pre nás. V 3.kapitole stojíme ako vinní a odsúdení. Sudcovské kladivko padlo so svojim vážnym oznámením a kým sme čakali na výrok, aby sme boli usmrtení, odrazu boli reťaze odstránené a obvinenie a trest dopadli na iného. Skrachovaní, bez peňazí, zadĺžení, nemajúci čím zaplatiť, sme zistili, že nemáme čo platiť. Všetko to bolo z Jeho milosti.

Žiadna príčina nebola nájdená v nás. Ospravedľovanie „darmo“ neznamená len bez platenia, ale bez akejkoľvek hodnoty v nás. To isté slovo je použité aj v Jána 15:25: „Nenávideli ma bez príčiny“. Nebola v nás žiadna príčina, prečo by nás Boh ospravedlil, a rovnako nebola žiadna príčina pre ľudí, aby právom nenávideli Krista.

Nebolo kompromisu pre Boží charakter. Je potešujúce vedieť, že všetko toto Boh urobil bez najmenšieho kompromisu voči svojmu svätému charakteru. Nielen že si udržal Svoj spravodlivý charakter, ale ešte pridol slávu a lesk Svojmu menu – On je ospravedľujúci. Cena a príčina bola v Ňom. Stálo Ho to Syna Jeho lásky. Vykúpenie je v Kristu Ježišovi.

Je neporovnateľná s ničím iným. Milosť je skutočne úžasná. Nič sa jej nedá prirovnať. Niet divu, že budeme „na chválu slávy Jeho milosti“ (Efež. 1:6). Posledný oddiel Biblie v Zjavení Jána 22 odhaľuje, že až do samého konca Boh ešte stále dokazuje Svoju predivnú milosť: „Kto chce, nech berie vodu života zadarmo“ (v.17).

VEĽKÉ ÚRADY, KTORÉ ON ZASTÁVA (7)

T. Wilson, Glasgow, Škótsko

Pastier svojich oviec

Pasenie oviec nie je prvé zamestnanie, o ktorom sa hovorí v Biblii. Prvenstvo patrí záhradníctvu: „Hospodin Boh vzal človeka a umiestnil ho v záhrade Éden, aby ju obrábal a mal na ňu pozor“ (1.Moj. 2:15). Aj potom, keď bol vyhnaný zo záhrady, mal obrábať zem, z ktorej bol vzatý, zem teraz už zlorečenú trnami a bodliakom. (1.Moj. 3:17-18,23) Chov oviec bol teraz po Adamovom vyhnaní zo záhrady nové významné zamestnanie. Ábel, mladší z dvoch Adamových synov, bol prvým pastierom v Biblii. Odvtedy v oboch Zákonoch pastieri figurovali všeobecne v dobrom svetle. V Starom Zákone je sám Hospodin opísaný ako Pastier (Žalm 23; 80:1; Izai. 40:11); v Novom Zákone je tak opísaný náš Pán Ježiš (Jána 10:11; Žid. 13:20; 1.Pet. 5:4), ako aj tí, ktorí majú povinnosť starať sa o Jeho ovce, kým tu On nie je (Skut. 20:28-29; Efež. 4:11; 1.Pet. 5:2-4).

Aby mohli všetci rozumieť úlohe a zodpovednosti pastiera, Svätý Duch zaobstaral podrobnosti o mnohých pastieroch. Hneď prichádza na myseľ Dávid, lebo on bol predstavený

pamätnými slovami: „Hľa, teraz pasie ovce“ (1.Sam. 16:11). Keď Azaf o ňom písal, spomenul si, ako Boh Dávida vzal od ovčích chlievov, aby pásol (ako pastier) Jakoba, Jeho ľud (Žalm 78:70-72). Až do konca svojho rušného kráľovania, pozeral sa Dávid na Izraela ako na svoje ovce a v krízových chvíľach sa snažil ušetriť ich, stojac medzi nimi a Božím trestom (2.Sam. 24:17). Ďalší mužovia toho vznešeného povolania boli Jakob (1.Moj. 29-30) a Mojžiš (2.Moj. 3:1-4:18; Izai. 63:11). Aj pohan- ský Cýrus bol vyhlásený za Hospodinovho pastiera dávno predtým, ako prišiel na svet, a to kvôli starostlivosti, ktorú preukáže roztrúsenému Júdovi (Izai. 44:28).

Spôsob života pastiera nebol ľahký vzhľadom na drsný terén, kde sa jeho stáda pásli na Strednom Východe. Boli tam aj divé zvieratá, s ktorými sa pastier musel stretávať; lebo by jeho pán (majiteľ oviec) mohol žiadať od pastiera, aby „znášal tú škodu“ (1.Moj. 31:39). Dávid oznámil kráľovi Saulovi prípady, keď lev alebo medveď chcel vziať jahňa zo stáda. Keď nedostatok pastvy pokúšal ovce vzdia-

liť sa (Izai. 53:6), musel ísť pastier za tou stratenou, až kým ju nenašiel, lebo inak by jeho pán mohol predpokladať, že bola ukradnutá, lebo bol pastier nedbalý – ľahostajný (1.Moj. 31:39).

Pastieri museli cez deň znášať horúčavu a v noci mráz a nedostatok spánku (1.Moj. 31:40). Neschopný pastier mohol byť nepozorný (Zach. 11:17), ale opravdivý pastier sa stará o mladé, lieči zranené zvieratá a pasie tie zdravé (Zach. 11:16). Staral sa, aby ovce nepotrtili mladé (1.Moj. 31:38), hoci aj nemohol zaistiť, aby každá z nich počala dvojčatá (Pieseň Šal. 4:2). Skrze Ezechiela sa Hospodin pýtal túto základnú otázku: „Či azda nemajú pastieri pásť stádo?“ (Ezech. 34:2). Žiaľ, pastieri Izraela pásli sami seba. „Beda“ vyslovené proti nim ukazuje vysoké štandardy, ktoré Boh postavil pre tých, ktorí pasú ľud, ako aj pre tých, ktorí pasú ovce. Biedne výsledky pasenia majú za následok rozptýlenie oviec, povedal Ezechiel Boh, takže Boh musel hľadať svoje ovce a „vytrhnúť ich zo všetkých miest, kde sú rozptýlení, v deň hustého oblaku a mrákavy“ (Ezech. 34:12). Jedného dňa On

postaví nad tým národom „jedného pastiera, ... bude ich pást', svojho služobníka Dávida; ten ich bude pást' a ten im bude pastierom“ (Ezech. 34:23). V budúci deň Izrael bude zakúšať potešenie z toho, že je pasený Tým, ktorý je zo semena Dávidovho. Starý Zákon dopredu poukazoval na Toho, ktorého Hospodin pomenoval: „Môj pastier... môj druh“ (Zach. 13:7). V Novom Zákone Svätý Duch vysvetľuje Zachariášovo proroctvo, aby sme mu porozumeli (Mat. 26:31; Mar. 14:27). Tam sa učíme, že na Golgote bol Pastier uderený mečom Božieho súdu vytaseným samým Bohom. Pastier bol uderený, „zbitý od Boha a strápený“ (Izai. 53:4). Okamžitým následkom zbitia pastiera bolo rozptýlenie oviec, ako to popisujú evanjelia. Od chvíle Jeho vzkriesenia, hľadá Pastier rozptýlené ovce zo „všetkých miest, kde sú rozptýlení, v deň hustého oblaku a mrákavy“ (Ezech. 34:12). On sa stal stredobodom ich zhromažďovania. Oni majú úžitok z Jeho pastierskej starostlivosti, lebo On posilňuje, uzdravuje, obväzuje a privádza späť to, čo bolo rozptýlené“ (Ezech. 34:4). Táto práca pokračuje prostredníctvom od Neho postavených pastierov až do dnešného dňa.

Keď sa Pán Ježiš pohyboval medzi ľuďom Izraela,

vo svojej verejnej službe hovoril o nich ako o ovciach, ktoré nemajú pastiera (Mat. 9:36; Mar. 6:34). Boli nad nimi zodpovední muži, ale mnohí z nich pásli sami seba a nepásli stádo. Zdá sa, že nejavili väčší záujem ako Achab, keď Micheáš videl Izrael rozptýlený po vrchoch (1.Král'. 22:17). Pán Ježiš prišiel ako Pán, ktorého Hospodin prehlásil skrze Micheáša, a akého Izrael potreboval. Kniežatá zlyhali v hodnotení podľa štandardov očakávaných od pastierov, v ich zaobchádzaní s ľuďmi, ktorí sa slepí narodili. Hanobili mužovho uzdraviteľa a hanobili a vyhnali von aj človeka, ktorý bol uzdravený (Jána 9:24,28,34). Oni rozptyľovali a nie zhromažďovali. (V Jána 10 Pán hovorí, že rozháňanie je práca vlka, nie pastiera.) Charakter pravého Pastiera je úplne v rozpore so sebeckými záujmami ničomných pastierov. „Ježiš počul, že ho vyhnali... našiel ho“ (Jána 9:35).

Charakter pravého Pastiera je úplne v rozpore so sebeckými záujmami ničomných pastierov.

Pán Ježiš v Jána 10 hovoril na temnom pozadí o „Jeho vlastných ovciach“ a o „iných ovciach“ (v.3,14,16,27); o „ovčincí“ a o „stáde“

(v.1,16). Tiež hovoril o Sebe ako o „dverách k ovciam“ (v.7) a ako o „dobrom pastierovi, ktorý kladie svoju dušu za ovce“ (v.11,15); ktorý pozná ovce a jeho ovce poznajú Jeho (v.14). Podobne hovorí o svojom hlase, o svojej ruke (v.16,27,28) a o svojom Otcovi (v.15,17,18,29,30,32,36-38).

Ba čo viac, dobrý Pastier rozpoznáva mnohých nepriateľov, ktorí hrozia Jeho ovciam: zlodejov a zbojníkov (v.1,8,10); cudzincov (v.5); nájomníkov (v.12,13); a vlka (v.12). Jeho ovce sú v Jeho ruke a v ruke Jeho Otca bezpečné; nezahynú na veky (v.28,30). Podľa vôle Boha za ne dobrý Pastier položil Svoj život, aby mohli byť vytrhnuté od každého hroziaceho nepriateľa a vo vzkriesení vzal znovu Svoj život, aby žil a mohol ich chrániť (v.11,15,17). Cena položenia Jeho života bola pre Neho nesmierne veľká – oveľa viac, ako vodne horúčava, v noci mráz a nedostatok spánku.

Svätý Duch zjavil aj iné slávy Toho, ktorý ako dobrý Pastier odišiel do smrti za nás. Pretože sme Kristove ovce, sme schopní počuť Jeho hlas. Pretože my, ktorí sme boli ako zablúdené ovce, „teraz sme sa „obrátili k pastierovi a biskupovi svojich duší“ (1.Pet. 2:25). Sme schopní počuť hlas Ducha, keď hovorí o Pastie-

rovi oviec. Skrže pisateľa listu Židom vraví, že: „Boh pokoja vyviedol toho Veľkého Pastiera oviec z mŕtvych na základe krvi večnej zmluvy, nášho Pána Ježiša“ (Žid. 13:20). Peter je hlasom Ducha, keď hovorí, že príde znovu ako „Knieža pastierov“, aby odmenil Svojich služobníkov (1.Pet. 5:4). Od tej chvíle nebudú pre nás nikdy viac zamračené a temné dni. Nikdy

viac nebudeme potrebovať, aby sme boli hľadani, uzdravovaní, obväzovaní. Bez pochybnosti „budeme potom spievať o Pastierovi, ktorý zomrel, za stádo. Jeho láska bola skúsená do krajnosti, ale pevne vydržala ako skala.“ (Thomas Kelly)

Tí, ktorí prídu z Veľkého súženia, keď my budeme už v sláve, budú mať tiež podiel na tom Pastierovi:

„sám Baránok ich bude pásť a bude ich vodiť k prameňom vôd života, a Boh zotrie každú slzu z ich očí.“ (Zjav. 7:17). Izrael bude zažívať službu, ktorá bola dávno zaslúbená ich prorokmi, keď ten „jeden pastier“ (Ezech. 34:23) „bude pásť svoje stádo, svojim ramenom zhromaždí jahniatka a vo svojom lone ich ponesie, brezé nežne povedie“ (Iza. 40:11).

SYMBOLY V NOVOM ZÁKONE (6)

A. Summers, Škótsko

POKRÝVANIE HLAVY - 2

Praktické úvahy

Čo to je pokrývka hlavy? Pokrývka hlavy, ako to samotné slovo hovorí, je niečo, čím je pokrytá hlava a je odlišná od prirodzenej pokrývky hlavy. Hoci anglický text Biblie v tom nerobí rozdiel, Pavel používa jedno slovo pre pokrývku hlavy a iné slovo pre opis prirodzeného pokrytia hlavy ženy – jej vlasov. Slovo použité pre opis dlhých ženských vlasov je rovnaké ako slovo, ktoré znamená časť odevu, ktorý pokrýva telo. Pokrývka hlavy je opísaná iba úlohou, ktorú plní a nijako bližšie, a tak Písmo nepredpisuje, aký druh pokrývky sa má nosiť. Ako sa dá očakávať, kultúrne normy vplývajú na to, čo ženy nosia. V Spojenom kráľovstve sú normou klobúky. V iných častiach sveta je to šatka. Sestry by nemali používať symbol

pokrývania hlavy ako príležitosť k vzbure proti spoločenským normám alebo ako príležitosť k udávaniu „novej módy“.

Občas môže človek vidieť ženy, ktoré nosia vo vlasoch stuhy alebo pokrývky z čipky, cez ktoré sú vlasy viditeľné. Toto nie sú pravé pokrývky hlavy. Všimnite si, že sa jedná o pokrytie hlavy a nie vlasov. Písmo učí, že žena má mať dlhé vlasy, ale v Písme nejestvuje požiadavka, že pokrývka hlavy má skryť aj ženské vlasy, alebo že pre tú príčinu, by mala žena skrývať svoje vlasy pod pokrývku hlavy. Ak sa sestra rozhodne mať svoje vlasy zopnuté hore, keď má pokrytú hlavu, je to jej osobná voľba, ale nie je to príkaz.

Kto ich má nosiť? Biblia učí, že ich majú nosiť ženy. Princípy, na ktorých Pavel stavia

svoje učenie, sa nachádzajú v poriadku stvorenia, nielen vo vzťahu, do ktorého sme boli uvedení pri spasení. Ale je jasné, že Pavel v tomto oddieli oslovuje veriacich, lebo len oni budú mať sklon k modlitbe a prorokovaniu, a len veriaci vidia svoj vzťah jeden s druhým ako „v Pánovi“. (v.11) No, vo svetle skutočnosti, že tento oddiel popisuje vzťah ľudského rodu k Bohu a medzi pohlaviami, aj neobrátené ženy by si mali pokrývať svoje hlavy. Mienkou autora je, že veriaci rodičia by mali žiadať od svojich detí, aby uznali pravdu tohto oddielu, už či sú alebo nie sú spasení, keďže ani spasenie a ani manželstvo nedáva žene postavenie hlavy. Panstvo, ktoré je spomenuté v druhej časti 1.Korintianom 11, je celkom iný predmet a je spojené so spasením.

Prečo Písmo vyžaduje pokrývku hlavy? Hlavný dôvod pokrývania hlavy je ukázať viditeľný rozdiel medzi mužom a ženou, čo poukazuje na podriadenosť ženského rodu mužskému rodu. Žeby pokrývka hlavy mala predstavovať takú vec možno nie je očiam 21. storočia jasné, ale je jasné, že je to úmysel apoštola, ktorý píše pod vedením Ducha.

Kedy sa od ženy žiada pokryť svoju hlavu? Pavel nehovorí, či má na mysli zhromaždenie zboru; hociktorú príležitosť, kde sa koná modlitba alebo je Božie Slovo hovorené; doma alebo všade tam, ako je hore uvedené. Hovorí, že počas modlitby alebo prorokovania majú mať muži odkrytú hlavu a ženy pokrytú. Čo to znamená? V 1.Korintianom sa uplatňovanie týchto darov dialo v zbore (viď: 1.Kor. 12:10,28; 14:4-6, 31,32).

Prorokovanie bol verejný dar, znamenajúci vzdelávanie Cirkvi. Uvedenie modlitby a prorokovania poukazuje, že má na mysli príležitosti, keď je konaná verejná modlitba a keď sú uplatňované verejné dary, ako je to uvedené ďalej v liste. Druhá vec, slová, ako sú: „sláva“, „hanba“ a „slušne“, okoreňujú tento oddiel. To hovorí, že apoštol Pavel mal na

mysli verejnú a nie súkromnú oblasť. Otázky „slávy“ a pociťovania „hanby“ sú najužšie spojené s verejnou mienkou, nie súkromnou príležitosťou, aké sú doma. Zdá sa, že Pavel predpokladá možnosť pozorujúcich, ktorí by mohli byť šokovaní alebo kritickí, keby sestra mala svoju hlavu nepokrytú. Po tretie, Pavel hovorí vo verši 16, že toto učenie je uplatňované „v zboroch“. Naznačuje, že súkromná modlitba tu nie je predmetom, a že sestra nie je povinná pokrývať svoju hlavu doma. Ale učenie nie je obmedzené len na zborové zhromaždenia, keďže Božie Slovo môže byť hovorené aj tam, kde zbor ešte nebol založený, ako napríklad Lýdia vo Filipách, kde sa zhromažďovali pri rieke. Verejná modlitba je konaná na svadbách a pohreboch, ktoré nie sú zhromaždeniami zboru, ale sú verejné príležitosti, kde sú prítomní aj pozorovatelia.

Jedna z najťažších záležitostí v spojení s týmto je rozhodnúť, čo Písmo žiada počas práce s deťmi. Zatiaľ, čo v Písme je rada pre zborové zhromaždenia pre počúvanie Božieho Slova (zvestovanie evanjelia alebo vyučovanie), pre modlitbu (modlitebné zhromaždenie), pre uctievanie a dobrorečenie (pri lámaní chleba), nejestvuje príklad v Písme o zhromaždení venovanom deťom. Timoteus sa naučil Božie Slovo na kolenách svojej matky a starej matky a zdá sa, že Písmo predpokladá, že sa deti učia doma alebo na pravidelných zhromaždeniach zboru. Na druhej strane, nejestvuje oddiel v Písme, ktorý by zakazoval prácu s deťmi. Všetci budú súhlasiť, že jestvuje všeobecná povinnosť zasahovať s evanjeliom a pre tú úlohu používať všetky legitímne prostriedky (1.Kor. 9:22). Pre autora tejto úvahy to je dostatočný príkaz o nedeľných školách a detských zhromaždeniach. To znamená, že práca s deťmi je časť verejného svedectva zboru a princípy, ktoré sú uvedené vyššie čo do pokrývania hlavy, sa majú uplatňovať aj pri takýchto príležitostiach.

ODKAZY OD MUŽOV BOŽÍCH (3)

E. Baijal, Wick

ZVESTĚ SPASENIA: ACHAB (1.KRÁL. 20)

V tomto oddieli si čítame o nemenovanom Božom mužovi, ktorý sa dostal na stránky Písma, aby doručil zvest', ktorej obsah bol veľmi odlišný od tých, o ktorých sme doteraz rozmýšľali. Jeho zvest' nie je ani zvest' hanby, ani zvest' o treste. Namiesto toho prináša zvest' spase- nia – záchranu. Zdôrazňuje, že napriek nedostatkom vo vodcovstve, neúspechu medzi Božím ľudom a vzdia- ľujúcim sa srdciam, bude Boh konať, aby obhájil Svoje meno a zaistil, aby sa Jeho cieľ naplnil. Vďaka Bohu, že On podobne pôsobí aj dnes!

Boží muž hovorí v dobe, keď dni boli sotva kedy temnejšie a duchovný stav taký biedny! Severné pokolenia boli spravované Achabom, odpadlým kráľom, ktorý pod vplyvom svojej zlej ženy, radšej uctieval Bála, ako Hospodina. Božia sláva a moc sa dokázala na vrchu Karmel (1.Král. 18). No teraz bol Eliáš zmocnený utiecť pred Jezabel'.

Dvadsať kapitola začína utláčaním zo severu, zo Sýrie, keď Ben-hadad a jeho spojenci oblahli Samáriu. Môžeme si pripomenúť, že utláčajúca ruka sveta chce to isté robiť veriacim aj dnes.

Už či si to veriaci uvedomujú alebo nie, sme zapojení do duchovného boja (Efež. 6:12). Každý deň služby je zobrazený Písmom ako deň boja, keď sme vo vojne so svetom ako systémom, a s telom a diablom. Preto je dobré poučiť sa zo spôsobu, ktorým Boh poučil Izrael, ako má bojovať.

Ben-hadad posielal Achabovi poslov žiadajúc jeho bohatstvo, ženy, mladých ľudí ako prostriedky, ako sa vyhnúť vojne. Nepriateľ nás ešte stále chce okrádať o naše duchovné bohat- stvo, o naše rodinné vzťahy a našich mladých, ak sa mu podrobíme. Rozhodujúce víťazstvo bolo vydobité na Golgote a s Božou pomocou môžeme poznať praktický úspech proti nepriateľovi každý deň. To však prichádza zo života riadeného Duchom a spoliehajúceho na Neho. Ak Boží ľud - jednot- livci, aj spoločne, zavrhuje Božích služobníkov a Božie Slovo, tak ako to robil Achab, potom môžeme očakávať, že budeme utláčaní nepriate- ľom tak, ako aj Achab.

Achab mal riešenie: bol to pragmatizmus a kompromis. Obetoval nepriateľovi svoj poklad, lásku a budúcnosť

(v.4). Jednako bol prekvapený, keď zistil, že hoci mu toto obetoval, aby ho upoko- jil, nepriateľ žiadal viac! Tak je tomu aj dnes. Je napísané, že máme „stíhať pokoj“ (Žid. 12:14) a mnoho uško- dili svedectvu tí, ktorí tento príkaz nenasledovali. Stíha- nie pokoja je niečo iné, ako prímerie, ktoré sa zakladá na kompromise pravdy a duchovných podmienok a v dlhodobom horizonte môže viesť ku škode pre mladých vo viere. Achab chcel obeto- vať to, s čím ho Boh požehnal a to preto, aby mal pokoj, a v jazyku 21. storočia, aby mal ľahký život. Je to aj náš stav?

Bolo zrejmé, že pre Izraela bol boj nevyhnutný. Nepriate- ľ sa chválil, ako bude Boží ľud premožený. A práve v tom momente prichádza nemenovaný prorok, aby oznámil slovo Boha. To bolo to, čo vtedy Boží ľud potrebo- val a aj dnes potrebujú svätí také slovo povzbudenía.

Vodcovia národa nemali morálne právo žiadať pomoc, no Boh urobil krok, aby vyslobodil národ. On bude konať, no nie cez Achaba, ale skrze nasledu- júce pokolenie (v.14).

Dnes je táto zvest' pre zbory svätých zvestou

nádeje. Stav a podmienky môžu byť na mnohých miestach biedne, ale Boh nie je obmedzený v spôsoboch, ktorými môže pomôcť. Nepriateľ môže ešte stále byť porazený v praxi, ak žijeme v moci ducha, ak telo v našich životoch odsúdime na smrť, a žijeme v oddelení od sveta. Ako vtedy, tak aj dnes môže byť mladšia generácia použitá k víťazstvu. Duchovné podmienky pre spoločné svedectvo sa môžu zlepšiť napriek útlaku zo strany nepriateľa. Môže sa to stať rovnako ako aj vtedy, len keď dovoľíme, aby sa Božia ruka pohybovala medzi svätými a zvlášť mladí veriaci budú ochotní zapojiť sa do boja pre vyslobodenie zborov z nedostatku plodnosti. (Plodnosť, pravda v Novom Zákone, nie je vyjadrovaná číslami, počtom, ale je viditeľná v podobnosti Kristovi. Gal. 5:22).

Víťazstvo bolo zaistené, keď mladí muži niesli hlavný nápor boja v horúčave dňa, a Sýria bola porazená. Všimnime si, že odhalená slabosť nepriateľa bol opitý vodca (v.16), čo je ponaučením aj pre 21. storočie. Medzitým prorok hneď vystríha pred samospokojením: Sýria sa vráti o rok. Boží ľud mal využiť obdobie pokoja produktívne a „posilniť sa“. Ak Boh poskytne zboru čas pokoja, má to byť ako rozkaz a darovaný čas nesmie

premárniť. Každý veriaci má zodpovednosť postarať sa, aby bol čas využitý užitočne na zlepšenie duchovných podmienok. Kiežby sme boli ochránení od toho, aby sme hľadali vzrast duchovnosti pri iných, kým naše vlastné duchovné zdravie je biedne!

Nepriateľ im nesprávne vysvetlil podstatu ich porážky. Vysvetlili si, že príčina porážky jednoducho bola, že Hospodin je viac Bohom vrchov ako rovín, a preto vypočítali, že ak budú bojovať na rovine vôkol Samárie na prechode rokov, tak boj vyhrajú. Prechod rokov prišiel a situácia bola ešte horšia. Izraeliti boli nielen málopočetní, ale aj z ich opisu zdali sa byť prirodzene podradenými (v.27).

Neohlásene prichádza Boží muž. My tiež môžeme byť povzbudení jeho zvestou. Boh vyslobodí národ z rúk ohromného vojska nepriateľa – Sýrie, dokazujúc, že On je Boh a niet iného. On bol a je Boh vrchov, aj Boh údolí. Toto bola zvesť o spasení – záchrane. Akékoľvek okolnosti, akékoľvek miesto alebo spôsob útoku, Boh je schopný vyslobodiť národ. Niekedy sa okolnosti a boj týkajú aj nás. Dôverujme, že Boh je nie ohraničený tým, že

môže pomôcť len v určitých okolnostiach. Akákoľvek by bola naša potreba, vždy môže byť naplnená Jeho zabezpečením.

Ešte raz museli Sýrovia utekať pred Izraelom. Žijeme v dobe, keď si rýchlo uvedomíme silu nepriateľa. No nezabúdajme, že Boh má vládu nad všetkým, je všemohúci, stále je mocný vyslobodiť Svoj ľud. Bolo by chybou nevšimnúť si následky zvestovanej Achabovi. Achab zakúsil vyslobodenie, poskytnuté Bohom, ale potom neposlúchol Božie slovo a nevydal svojho nepriateľa na smrť (porovnaj s Jozua 10:24). Ako následok sa dostal pod Boží súd, pokračoval ďalej svojou cestou vzdávania sa od Božej vôle a viedol národ k ďalším neúspechom.

Dnes tu je nebezpečenstvo pre Boží ľud: môžeme zakúšať požehnanie a vyslobodenie, ale nedokážeme vydať nepriateľa na smrť. (Pozri Kološanom 3:5) Tak, ako znovu oživený nepriateľ pôsobil vtedy Božiemu ľudu ťažkosti, tak je tomu aj s nami, ak nie je telo plne usmrtené.

Keď uvažujeme o tejto zvesti od Božieho muža, kiežby sme poznávali Božie povzbudenie, ktoré vyslobodzujú, nech nepriateľ útočí akokoľvek a vyzýva k neposlušnosti voči Bohu.

*Akákoľvek naša potreba
môže byť naplnená Jeho
zabezpečením.*

MALÁ ÚVAHA NA 1. LIST JÁNOV (3)

J. Hay, Perth

SLOVO OD POČIATKU A SVET, KTORÝ IDE TA (1.Jána 2:7-17)

Staré prikázanie (v.7-8)

Hlavný predmet listu je napísaný vo verši 7. Je to predmet, ktorý sa potom ďalej v liste často objavuje - milovanie bratov. Gnosticci sa chválili vecami, ktoré boli nové, ale toto prikázanie bolo staré, lebo bolo „od počiatku“. Vo vrchnej dvorane ho Pán Ježiš predstavuje ako „nové prikázanie“ a dáva tak požiadavkám zákona nový rozmer. „Nové prikázanie vám dávam – aby ste sa milovali navzájom; tak ako som vás miloval, aby ste sa aj vy milovali navzájom.“ (Jána 13:34) Časom sa toto prikázanie stalo „starým“, hoci ešte stále bolo nové, svieže (v.8) a stále dôležité. Potreba po ňom ešte nepominula; táto pravda nebola nadbytočná. Vrucna láska bola medzi svätými ešte stále potrebná. Kristus stelesnil pravdu tohto prikázania. Toto prikázanie bolo na ňom zvrchovane ukázané. Ján poskytuje svojim čitateľom uznanie, že plnia jeho požiadavky: „čo je pravdivé v ňom a vo vás“. Mohol by Ján napísať aj nám, „čo je pravdivé... vo vás“?

Tieto milé duše, ktoré sú už vo svetle, prejavujú skutočnosť svojho zážitku, milovaním svojich bratov.

Ján už tretíkrát píše: „Ten, kto hovorí“ (v.9). Ľudia, ktorí tvrdia, že sú vo svetle, a nemilujú svojich „bratov“, sú ešte stále vo tme. Takí nevedia nič o osvetľujúcej činnosti spasenia; takí nemajú večný život. A naopak ľudia, ktorí milujú svojich bratov, poskytujú dôkaz, že zostávajú vo svetle (v.10), a v nich „nieto príležitosti pre potknutie“. Mohlo by to znamenať, že ich pravdivá láska zaisťuje, že oni by nikdy úmyselne nespôsobili potknutie iného veriaceho, ale pravdepodobnejšie vysvetlenie je, že ich odovzdanosť ich robí menej náchylných, aby sa oni sami potkli. Toto je opak tých, ktorých horká nenávisť jasne svedčí, že sú ešte stále vo tme a preto, že sú vo tme, nemajú zameranie, ani smer. Potácajú sa od jedného neúspechu ku druhému. Neprestajne sú morálnymi obeťami; inými slovami: nikdy neboli vyslobodení z nadvlády hriechu.

Svetlo a tma (8ab-11)

Svetlo „pravdivého svetla“ je zmienka o zásahu Pána Ježiša do záležitostí tohoto sveta (Jána 1:9). A tam, kde zasvieti, sa tma o nevedomosti a hriechu „pominula“ (v.8). Keď sú pri obrátení ľudia privádzaní do svetla, hranice tmy sú zatlačené späť. Biblia nikde neučí, že Pán privedie svet pod svoju správu postupne, zvestovaním evanjelia. On nakoniec postaví svoju autoritu vojenským ťažením (Zjav. 19:11-15). Ale každá duša, ktorá je privedená „zo tmy do svetla“ (Skut. 26:18), prispieva, „aby tma pominula“.

Nábožensky založení ľudia obviňujú veriacich z opovážlivosti, keď tvrdia, že sú spasení a majú odpustenie.

Celá Božia rodina (v.12-17)

Ján povzbudzuje lásku. A bola to láska, ktorá ho nabádala, aby písal svojim spoluveriacim. Opätovne oslovuje celú Božiu rodinu s týmto výrazom lásky „dieťatká“, drahé dieťatká (v.12). Toto boli ľudia, ktorí zostávali vo svetle a dokazovali ho vo svojich životoch, a tak s dôverou vraví: „odpustené sú vám hriechy pre jeho meno“. Nábožensky založení ľudia obviňujú veriacich z opovážlivosti, keď tvrdia, že sú spasení a majú odpustenie. Práve to by bola opovážlivosť, ak by sme sa domnievali, že

k tomu treba nejake osobné zásluhy. Odpustenie bolo dané „pre jeho meno“. „Jako aj Boh v Kristu odpustil vám.“ (Efež. 4:32) Ján už spomenul Jeho drahocennú krv a zmierenie, a v tom leží základ nášho požehnanja a tam leží dôverné potvrdenie odpustenia. Odpustenie je vlastníctvom celej Božej rodiny bezohľadu, v akom štádiu by veriaci bol. Ján vytyčuje tri fázy vývoja medzi Božími deťmi. Niektorí sú „dieťatká“ - nedávno spasení a ešte nedospelí (v.13,18). Niektorí sú „mládenci“ - svätí, ktorí sú duchovne rozvinutí (v.13,14). A niektorí sú „otcovia“ (v.13) - veriaci, ktorí sú na ceste ako veriaci už dlhší čas a dosiahli dospelosť. Vynára sa otázka, či sme postupom času postúpili od jedného stupňa vývoja k nasledujúcemu, alebo sme podobní Korintanom stojacim na jednom mieste - zakrpatení? (1.Kor. 3:1)

Otcovia

Ján hovorí týmto dospelým veriacim málo. Okrem toho, že už značnú dobu „poznali toho“. Čiže prišli k poznaniu Jeho a v tom je vzťah spasenia (v.13-14). Nikdy si nesmieme myslieť, že sa blíži moment, keď „dosiahneme duchovnosť“. Ale môže prísť čas, keď už bude treba menej výstrah a napomenutí. Je predivné vedieť, že vekom starší veriaci môžu aj „v starobe prinášať ovocie“ (Žalm 92:14).

Mládenci

V spojení s mláďencami je Jánov hlavný prameň povzbudenia, že „zvítazili nad tým zlým“ (v.13-14). Vlastnia duchovnú silu, prvé z troch prehlásení vo verši 14. Prečo boli silní? Ako zvítazili nad tým zlým? Prostredné prehlásenie poskytuje odpoveď: „slovo Božie zostáva vo vás“. Povolenie Božiemu Slovu, aby presiaklo ich mysle, vyplnilo ich srdcia a riadilo ich konanie, im poskytovalo duchovnú silu. Silu, ktorá im umožňovala obstáť napriek diablovým útokom. Nikdy

úplne nedoceníme hodnotu Písma. Jeho zanedbanie nás robí zraniteľnými. „Ten zlý deň“ pookušenia s jeho satanskými útokmi nás môže nájsť stojacich aj potom, keď sa dym boja rozptýli. Ale jedine vtedy, ak bol „meč Ducha“ správne používaný (Efež. 6:10-17).

Hovoriac o víťazstve mláďencoch nad tým zlým, Ján ďalej poukazuje na iného nepriateľa veriacich - na „svet“. On vie, že aj tí, ktorí vyšli z boja ako víťazi, môžu byť ukolísaní očarením sveta, a preto jeho výstraha: „Nemilujte sveta!“ (v.15). Výraz „svet“ môže niekedy znamenať planétu, alebo ľudí sveta (Skut. 17:24; Jána 3:16). Ale sú aj prípady, keď znamená kultúru alebo životný štýl, systém, ktorý ľudia vyvinuli, aby urobili život bez Boha znesiteľnejším. Satan je jeho „knieža“ (Jána 16:11) a ľudia sú ním manipulovaní; „celý svet leží vo zlom“ (1.Jána 5:19). On vplýva na ich filozofie, ich záľuby, ich činnosti. Všetko to je proti Bohu, a predsa okrášlené takým spôsobom, aby to bolo príťažlivé, a preto Jánova vážna výstraha: „Nemilujte sveta!“. Rodinní príslušníci nemôžu milovať oboje, svojho Otca a svet zároveň (v.15). Boh nie je nikdy spokojný s polovičnou láskou; On žiada neochvejnú vernosť, ktorá Mu náleží. Otec a svet sú nezlučiteľní.

Nič, čo má spojenie so „svetom“, nemá vlastnosti ako Otec (v.16). Ján poukazuje na tri vlastnosti svetského systému, ktoré môžu zmrzačiť veriaceho. Ako vo verši 14, aj tu dva body súvisia s tretím. Žiadosť očí podnecuje žiadosť tela a žiadosť očí podnecuje žiadosť pre honosný život, „chlúbná pýcha života“. Bola to „žiadosť očí“, ktorá podnietila „žiadosť tela“ u Samsona. On „videl ženu“. „Videl tam ženu, smilnicu.“ (Sud. 14:1; 16:1) Bola to žiadosť očí, ktorá dostala do osídla Dávida. „A videl ... z podstrešia ženu.“ (2.Sam. 11:2) Vo veku, v ktorom vizuálne obrazy hrajú veľkú časť zábavy, je príhodný Jobov výrok: „Urobil som zmluvu so svojimi

očami.“ (Job 31:1). Pán Ježiš vo svojom učení spája pohľad a žiadosť (Mat. 5:28); ztade potom vyplýva potreba vyhýbať sa zvodnému a provokujúcemu čítaniu, videám alebo internetu.

Propagátori poznajú hodnotu propagovania svojich výrobkov skrze oči a ich: „musím mať“ predmety, sú predkladané okázalým spôsobom, čo vyhovuje „chlúbnej pýche života“. To, čo vidíme, si žiadame. Nie preto, že nám to treba, ale preto, že sme honosní a naše okázalé vlastníctvo poskytuje klamný pocit nadutej spokojnosti! Ján to vidí ako svetáckosť.

Jeho ďalšie prehlásenie by malo otriast týmito klamnými dojmami veľkosti. „A svet ide ta“ (v.17). Všetko je určené pre plamene (2.Pet. 3:10-13). Ale už aj predtým, ako sa tak stane, sa honosné domy stávajú zručninami, luxusné autá zhrdzavenými vrakmi a nádherný vkus zovšednieva. Aký je teda zmysel v tom milovať svet, keď je tak viditeľne pomínutelný? Oveľa lepšie je byť medzi tými, ktorí činia „Božiu vôľu“ a trvajú na veky. Keď bude konečne svetový systém uložený na odpočinok, budú ešte takí, ktorí budú požívať veci, ktoré sú trvalé a večné. Milujeme svet, alebo činíme Božiu vôľu? Pre ktorý svet žijem?

ŠTYRI ABRAHÁMOVE OLTÁRE

R. Dawes, Lesmahagow

„NEZABUDNUTEĽNÉ VRCHOLY“

Slovo „oltár“ v Písme znamená miesto zabíjania a obeti; miesto, kde bola vyliala krv a stala sa smrťou. Symbolizovalo to uznanie prístupu k Bohu a uctenie si Boha; inými slovami „klaňanie sa“. Toto slovo sa prvýkrát objavuje v 1.Mojžišovej 8:20-22, kde Noach obetoval „čisté“ zvieratá ako zápalnú obet, aby vyjadril svoje klaňanie sa a „príjemná vôňa“ vystúpila k Bohu. Oltáre mali byť skromné, neokrášlené ľudskou prácou, ale mali sa vyznačovať úplnou jednoduchosťou, aby uľahčili a povzbudili ľudí hľadať Boha (2.Moj. 20:25; Skut. 17:25; Žalm 65:4). Niet

pochýb, že oltáre sa používali už za dní Ábela, ktorý prvý priniesol obet podľa Božích pokynov. Neskôr oltáre pre stánok a chrám mali byť urobené presne podľa Božieho návrhu. Všetky boli tieňom na osobu a obetné dielo Krista. Oltár nás obrazne učí dôležitosti každodenného obecenstva s Bohom na základe drahocennej krvi Krista.

Tieto štyri oltáre označujú nezabudnuteľné vrcholy duchovných zážitkov Abraháma na ceste viery. My sa môžeme s jeho zážitkami stotožniť a odniesť si cenné ponaučenia, lebo sa nachádzame na tej istej ceste viery.

Oltár chvály – velebenia (1.Moj. 12:1-7)

Toto nám pripomína Abramovo (pozdejšie zmenené na Abrahám 17:5) pozvanie a rámec Božieho požehnania. Abram je nielen predmet požehnania, ale aj nosič požehnania „pre všetky čelade zeme“ (v.2-3), jeden z najdôležitejších medzníkov v dejinách ľudstva. Táto zmluva bola uzatvorená bez podmienok a bude celá naplnená. Všimnite si Boží účel: „ja učiním“, ktorý je vyslovený až štyrikrát vo veršoch 1-3. Abram prišiel do zaslúbenej zeme pri „Sicheme“ (plece) na rovine, nížine

„Móre“ (pokyn). Názvy nám vsugerujú vitalitu a víziu. To Abram v tej chvíli potreboval, lebo opustil zem, príbuzenstvo, dom svojho otca kvôli neznámej zemi; „opustil všetko“ vo viere (Žid. 11:8). Hneď sa stretáva s problémom, lebo „Kananej bol v zemi“ – ukrutný, skorumpovaný a bezohľadný národ. Abram a jeho spoločníci budú v tomto nepriateľskom prostredí veľmi zraniteľní. Podobne ako mladí veriaci, ktorí zisťujú, že ich viera doviedla do oblasti, kde pôsobia zlé moci (Efež. 6:12), ale zisťujú, že je to oblasť, ktorá je plná požehnaní a duchovných možností.

No Hospodin bol s Abramom v zemi. Božia vízia a hlas ho tam uvítali: „A Hospodin (večný) sa ukázal Abramovi a riekol...“ (v.7). Tak boli všetky jeho obavy utišené. Zaslúbenie bolo obnovené a Abram bol znovu uistený. Aký je dobrý Boh, ktorého uctieваме!

Abram už bol bezpodmienečne požehnaný, ale Boh teraz vraví: „Tvojmu semenu (Kristovi, Gal. 3:16) dám túto zem“ (v.7). Aký bol ohlas Abrama na Božiu milosť? Pozdvihol svoj hlas v chválorečení a „postavil tam oltár Hospodinovi, ktorý sa mu ukázal“. Všimnime si princíp – chválorečenie je vždy sústredené na samého Pána, založené na zjavení,

nie na predstavivosti a je úmerné nášmu poznaniu Boha a zážitkom s Ním. Žiadny oltár nemohol postaviť v bezbožnom Úre alebo v Chárane. Iba v zaslúbenej zemi, na mieste Božieho požehnaní a na mieste jednoduchej viery. My máme tiež oltár (samého Krista), a „tedy skrze neho obetujme vždycky obeť chvály“ (Žid. 13:10,15).

Oltár modlitby (12:8-13)

Všimnime si Abramov pokrok – odišiel z nížiny (roviny) do vrchov (v.8), tak povedané na vyššiu úroveň viery. Kiežby to bola aj naša túžba: „Pane, postav moje nohy na vyššiu úroveň!“ Tu nachádza viera novú perspektívu. (Našli sme ju aj my?) Abram rozťahal svoj stan medzi Bét-elom (Božím domom) a Hajom (hromada zrúcanín), čo predstavuje povinnosť k Bohu a povinnosť k svetu – klaňanie sa a svedectvo. Teraz sa Abram vyznačoval „stanom“ a „oltárom“, a stal sa pútnikom. Pohybujúc sa z jedného miesta na druhé - „prešiel“ (v.6), „poberala sa“ (v.8), „rušal sa“ (v.9), nikde sa neustálil, lebo „očakával mesto, majúce základy, ktorého remeselníkom a staviteľom je Boh“ (Žid. 11:10). Očakávame podobne aj my? Tam, kde je „stan“ (dom), tam má

byť aj oltár. Abram postavil druhý oltár, tentokrát pre modlitbu – „volal (vzýval) meno Hospodinovo“. Je to následok uplatňovania a záľuby v závislosti na Bohu. Taký duch modlitby preukazuje moc a prítomnosť Boha. No potom čítame, že „odišiel dolu do Egypta“ (v.10-20), aby unikol hladu. „Ten, kto sa domnieva, že stojí, nech hľadá, aby nepadol.“ (1.Kor. 10:12) Abram potom navrhuje Sáře sebeckú požiadavku (v.11-13). Bol prichystaný svoju manželku vystaviť nebezpečenstvu, aby zachránil seba, „aby mi bolo dobre“ (v.13). Cesta do Egypta mala za následok strach, klam a neúspech. Dávajme si pozor na svet, ktorého predobrazom je Egypt. Kde bola teraz jeho viera v Boha?

Boh vo svojej milosrdnej prozreteľnosti nepripustil bláznovstvo svojho sluhu. Aké je to potešujúce pre nás, ktorí tak často sklame. Abram bol rýchlo a bez okolov poslaný preč od faraóna. Navrátil svoje kroky späť do Bét-ela, kde rozťahal svoj stán a postavil svoj oltár „ako prvýkrát“ (13:3-4). Podobne sa máme aj my vrátiť k bodu morálneho alebo duchovného vzdialenia sa, učiť sa na svojich chybách a byť obnovení k Pánovi. Abram zopakoval tú istú modlitbu a opäť „vzýval meno

Hospodinovo“. Aké veľké odpustenie a ľútosť jestvuje v tom Mene! Bola to pokorná modlitba pokánia, pretože mu bolo hneď poskytnuté odpustenie; a spomienka na jeho predošlé sladké obecnstvo bola oživená. Vzdialili sme sa z cesty viery a stratili svoje zameranie? Volajme „na meno Hospodinovo“ (Jer. 33:3).

Oltár pokoja (13:14-18)

Abram a Lot nadobudli čriedy, stáda a stány. Medzi ich pastiermi nastala zvada a rozdelenie, takže už nemohli „bývať spolu“. Abram prosí Lota: „Nech nie je, prosím, rozbroja medzi mnou a tebou... lebo sme mužovia - bratia“. (Porovnaj Žalm 133:1) Podobne prosí aj Pavel: „Nerobiac ničoho zo sváru ani z márnej chvály“ (Filip. 2:3). Zvada vedie často k rozdeleniu. Niekedy je to potreba, ale aké tragické je to medzi bratmi, lebo „sluha Pánov sa nemá vadit', ale má byť prívetivý ku všetkým“ (2.Tim. 2:24). Abram a Lot sa preto rozhodli rozdeliť. Abram šľachetne poskytol Lotovi, aby si prvý zvolil, kam pôjde. Aká osudná bola jeho voľba! Poslušnosť a štedrosť Abrama vyriešila situáciu (aké užitočné ponaučenie pre riešenie rozbrojov) a bol odmenený tým, že sa mu dostalo ďalšieho Božieho

uistenia, že celá tá zem, ktorú vidí bude pre neho (Abrama) a jeho nespočetné semeno. Tak sa Abram pohol a prišiel do Mamre (sila – sviežosť) v Hebrone (obecnstvo). Teraz bol oddelený od Egypta, oslobodený od rozbroja, zakúšal úplnú bezpečnosť. Preto „vystaval oltár Hospodinovi, aby zažíval pokoj a prítomnosť Božiu.“ Kiežby sme aj my v tichosti trávili viac času v Božej prítomnosti, „bezpeční a istí pred všetkými znepokojeniami“ a „mali pokoj medzi sebou“ (1.Tes. 5:13)!

Oltár zaopatrenia – obstarania (22:14-18)

Štvrtý oltár je zo všetkých najvýznamnejší – pre Abraháma a aj pre nás. Všimnime si citový tlak. Ako Abrahám staval tento oltár na vrchu Mória, muselo sa jeho srdce zvíetať, lebo na ňom bude obetovať Bohu svojho jediného milovaného syna. Mal byť nielen zabitý, ale spálený na popol ako zápalná obeť. Abrahám vedel, že Boh musí mať Izáka (hoci bol dedičom zaslúbenia), tak zdvihol obetný nôž. „Rozumujúc tak, že Boh je mocný aj z mŕtvych vzkriesiť.“ (Žid. 11:19) Ale to, čo malo byť momentom smrti, stalo sa momentom triumfu. Našla sa náhrada a Izák bol ušetrený. Abrahámová viera bol skúšaná až po

vrcholný bod a bola odmenená: „Boh si opatrí ovečku na zápalnú obeť“ (v.8). Slávnostný obraz Golgoty, kde Boh „neušetril svojho vlastného Syna, ale Ho vydal ta za nás všetkých“ (Rim. 8:32). Správne bolo povedané, že „Boh nechcel Izáka, On chcel srdce Abraháma“. V skutočnosti bol na oltári Abrahám, nie Izák! Najvyššia skúška poznamenala vrchol Abrahámovskej viery. Bolo to dlhé putovanie viery, plné zážitkov, z Úr až do zeme Morija, od modlárstva ku „klaňaniu sa... v Duchu a v pravde“ (Jána 4:24). Si aj ty na oltári pre Boha? Zakúsil si už svoju zem Morija? Apoštol Pavel apeluje: „Prosím vás tedy, bratia, pre rôzne milosrdenstvo Božie, žeby ste ta dali svoje telá v živú obeť svätú a ľúbu Bohu, rozumnú to vašu svätoslužbu“ (Rim. 12:1).

*Nemôžeme zakúšať
„záľubu Jeho lásky, kým
nepoložíme všetko na oltár*

Ale my nikdy nemôžeme zakúšať „záľubu Jeho lásky, kým nepoložíme všetko na oltár“ (John H Sammis).

Niet divu, že pod Božou správou sa stal Abrahám zakladateľom národa, Božím priateľom, otcom veriacich a prameňom požehnaní pre stratený svet. On bol skutočný patriarcha, prorok, knieža a pútnik.

KDE SÚ PASTIERI? (4)

J. V. Paterson, Škótsko

V úvaha uverejnenej v predošlom čísle sme povedali, že v Písme sú štyri miesta, kde sa vyskytujú slová: „ako ovce bez pastiera“. Sú to:

4.Moj. 27:12-17 týkajúce sa Mojžiša – myšlienka o vedení

1.Kráľov 22:17 týkajúce sa Micheáša – myšlienka o vládnutí

Matúš 9:36 týkajúce sa Pána Ježiša – myšlienka o modlení

Marek 6:34 týkajúce sa Pána Ježiša – myšlienka o učení a kŕmení.

Hovorili sme len o prvom z nich, a teraz sa pozrieme na ostatné.

MICHEÁŠ – SLUŽBA NÁPRAVY

1.Kráľov 22:17: „Videl som celého Izraela rozptýleného po vrchoch ako ovce, ktoré nemajú pastiera. A Hospodin riekol: Títo nemajú pána, nech sa navrátia každý do svojho domu v pokoji.“

Nižšie, za týmto odsekom, sú vymenované body na zamyslenie a pochopenie, aký je výsledok obecnstva s bezbožnými. Necháme ich bez ďalšieho komentáru, snáď okrem poznámky, že tieto body by nás všetkých mali preskúmať vo vzťahu nášho priateľstva a nebezpečenstiev, ktoré sú následkom nesvätej aliancie – spolčovania sa.

Povražené a rozptýlené ovce boli smutným následkom Jozafatovho bláznovstva spojiť sa s Achabom. Všimnime si:

Nesvätú alianciu – spolčovanie sa Jozafata s Achabom; Jednohlasné slovo 400 prorokov, že má ísť a bude úspešný; Neochvejného Micheáša: „Čo mi povie Hospodin, to budem

hovorit’.“; Čisté Slovo Hospodinovo: „Títo nemajú pána.“; Nekompromisného Micheáša: „Ak sa naozaj vrátiš v pokoji, nehovoril Hospodin skrze mňa.“

Je to smutný deň, keď je Slovo Hospodinovo zavrnuté. Ešte smutnejší, keď ho vládnuci ľudia opustia a následkom sú rozptýlené ovce.

PÁN JEŽIŠ - SLUŽBA STAROSTLIVOSTI A POTEŠENIA

Matúš 9:36: „A keď videl tie zástupy, hlbokou ľútosťou bol pohnutý nad nimi, že boli zmorení a rozptýlení jako ovce, nemajúce pastiera.“ Obsahom je evanjelium, ale On ich vidí ako ovce.

Jeho ľútosť: „On videl“... „bol pohnutý“... „ľútosťou“. Škoda, že my často nie sme tak ľahko pohnutí, alebo vnímaví.

Ich postavenie: „Zmorení“ (zronení)... „rozptýlení“ (rozohnaní).

Jeho záver: „Vtedy povedal svojim učeníkom: Žatvy je mnoho, ale robotníkov je málo; Tedy proste Pána žatvy, žeby vyslal robotníkov do svojej žatvy.“ Všimnime si, že oni (učeníci) im nemali kázať, ale pracovať medzi nimi a privádzať ich do stáda a do zboru. Ale na uskutočňovanie tejto práce potrebujeme pastierov!

Aké výstižné sú slová v Prísloví 27:23: „Znaj dobre stav svojho drobného stáda“. Kiežby nám Pán umožnil usilovne sa držať Jeho Slova a pracovať pre duchovné obohacovanie Jeho ľudu!

Tieto úvahy boli vo fáze prípravy naším bratom, keď bol náhle odvolaný domov, ku svojmu Pánovi. To vysvetľuje akoby trochu náhle ukončenie tejto úvahy.

NIKDY TAK NEHOVORIL ČLOVEK AKO TENTO ČLOVEK (2)

Tom Matthews

ROZJÍMANIE Z JÁNA 17:4-5

„Ja som ťa oslávil na zemi; „dielo som dokonal, ktoré si mi dal, aby som vykonal. A teraz ma osláv ty, Otče, sám u seba slávou, ktorú som mal u teba, prv ako bol svet.“ (Jána 17:4-5)

Dôraz v týchto článkoch bol na slová, ktoré mohol použiť len sám Boží Syn. Samozrejme, že používal aj obyčajné výrazy, keď sa naskytla príležitosť, napríklad: „Daj sa mi napit“ (Jána 4:7); „Žízňim“ (Jána 19:28). Ale mnoho toho, čo povedal, bolo jedinečné, príznačné pre Neho. Čitatelia by mohli vidieť podobnosti medzi slovami uvedenými hore a slovami Pavla v 2.Tim. 4:7: „Boj výborný som bojoval“, beh som dokonal, vieru som zachoval.“ Ale rozdiel je viditeľnejší ako podobnosť. Prehlásenia z Jána 17:4 môžu byť vzaté ako jedno. Keď Pán vraví, že oslávil Otca, to má byť vzaté v jeho absolútnom zmysle; to jest v každej situácii a v každom momente Jeho svätého života On oslávil Otca – všetko to na úrovni božskej dokonalosti. V dokončení Svojho diela, On to urobil úplne a s dokonalou dokonalosťou, nenechajúc žiadnu časť alebo nejakú drobnosť nevykonanú.

O živote a smrti Pána Ježiša bolo napísaných mnoho kníh, ale pomocou niekoľkých veršov z Jána 1 by sme mohli poukázať na niektoré z hlavných tém v spojení s Jeho príchodom.

Ján Krstiteľ mohol poukázať len na Spasiteľa, ale Pán mohol sám poskytnúť a poskytol Boží život všetkým, ktorí Ho prijali (1:12-13). On ukázal slávu jedinečnú pre jednorodeného od Otca. Súc „plný milosti a pravdy“, bohatstvá Jeho milosti boli videné ako vznešenejšie v tom, že boli ukázané v dokonalejšej spravodlivosti (1:14). „Jednorodný Syn, ktorý je v lone Otcovom“ - v každom slove a skutku zjavil Otca.

Čo nám hovoria Jeho uzdravujúce divy o Bohu? Čo môžeme zistiť vo vzkriesení mŕtvych a vo vyhánaní démonov? Boh je milosrdný k chorobám ľudského rodu. Spasiteľove slzy pri Lazarovom hrobe hovoria o Božomsúcite v oblasti smrti. Ale triumfálne vzkriesenie z mŕtvych, ako aj uzdravenie nemocných, sú len zábleskom dňa, ktorý sa blíži, keď budú Božie účely plne realizované a „tam už viac nebude smrti ani žalosti ani kriku ani

bolesti viacej nebude“ (Zjav. 21:4). Jeho víťazstvo nad mocami smrti hovorí o dni, keď konečne bude diabol a jeho anjeli uvrhnutí do priepasti naveky (Zjav. 20:10).

Smrť Pána Ježiša je nepochybne zahrnutá v „dokonanom diele“ v Jána 17:4. Pred viac ako 40 rokmi som bol potešený, keď sa mi dostala do rúk nahrávka služby na Jána 17, ktorú podal William Trew (1902-1971). Keď komentoval tento verš, povedal: „Syn - Služobník, oslávil Otca uskutočnením diela, ktoré mu Otec zveril. Otec zveril do Jeho ruky dielo, ktoré len On v celom vesmíre bol schopný vykonať. Syn sa stal Synom - Služobníkom, aby mohol vykonať dielo vo svojej smrti, ktoré poslúži spaseniu ľudí, v absolútnej dôslednosti s každou Božou vlastnosťou, uskutočňujúc ho spôsobom a prostriedkami, ktoré budú naveky oslavovať každú Božiu vlastnosť a pokryjú Jeho večný trón večne trvajúcou slávou.“

Keď prichádzame ku slovám: „A teraz ma osláv ty, Otče,“ pamätajme, že ide o rozhovor jednej osoby svätej trojice s druhou. Toto

je svätá pôda. Berúc do úvahy, že sloveso „osláv“ je v rozkazovacom tvare, stojíme v úzadí v prekvapení, že nám je dovolené sledovať taký rozhovor. Syn sa zreteľnými výrazmi rovnosti s Otcom dovoľáva návratu k postaveniu a vlastníctvu slávy, ktorá Mu patrila od večnosti. Toto zahŕňa aj „vzkriesenie“. Akékoľvek ťažkosti by sa objavili

v ľudskej mysli v súvislosti so vzkriesením, Božia moc víťazí nad nimi všetkými. V dôkaze nesmiernej veľkosti Božej moci vo vzkriesení a vystúpení Krista do neba, môžeme pozorovať niečo z tej veľkej moci, ktorá mu odporovala. On vstal „s mohutným víťazstvom nad Jeho nepriateľmi. Z Olivovej hory bol vzatý hore a odišiel hore do neba, prejdúc cez

zomknuté rady kniežatstva a moci, sily a vlády, až kým neprišiel po Boží trón a posadil sa ako človek vo Svojej zjavenej sláve a v Jeho podstatnom božstve. On ukázal Otca. Otec sa ozval v odpovedi slávy vzkriesenia a vyvýšenia. Prekvapujúce prehlásenie: „Kto vidí mňa, vidí Otca“ (Jána 14:9), bolo raz navždy osvedčené.

DOBRE ZVESTI Z NEBA

KDE ZAČÍNA NOVÝ ŽIVOT

Slová v názve tohto článku boli jasne napísané na veľkej reklamnej tabuli na okraji novej obytnej štvrte. Mali vyjadriť, že osoba, ktorá si kúpi jeden z domov, bude tak nadšená, že to bude ako keby začala nový život. Lokalita bola dobrá: mestská doprava blízko, prestížne školy a obchody na dosah ruky, cirkvi rôznych vierovyznaní blízko. Ale je skutočne pravda, že tieto dočasné materiálne výhody prinesú hľadajúcemu nový život? Najmúdrejší človek všetkých vekov, krome Pána Ježiša Krista, bol Šalamún, ktorý preskúmal všetky možné záľuby a jeho záver bol: „všetko je márnosť a trápenie ducha“ (Kaz. 1:14). Aj veľmi dobre známy príbeh o márnotratom synovi ukazuje bláznovstvo hľadania uspokojenia vo svet-ských záľubách (Luk. 15:11-24).

Ježiša Krista, Božieho Syna, jednej noci navštívil veľmi nábožensky založený muž menom Nikodém, ktorý bol v spoločnosti veľmi vážený (Jána 3:1). Pán Ježiš, ktorý nikdy neklamal, ani nezveličoval veci, mu jasne a jednoznačne povedal: „Ak sa niekto nenarodí znova, nemôže vidieť kráľovstvo Božie“ (v.3). Taký koncept bol pre Nikodéma nový a nemohol pochopiť to, čo ho učil, a preto sa pýta: „Ako sa môže narodiť človek, keď je starý? Či azda môže po druhé vojsť do života svojej matky a narodiť sa“? Znovu mu bolo povedané: „Nediv sa, že som ti povedal: Musíte sa narodiť znova“ (v.7). Nikodém si pomiešal telesné a duchovné narodenie. To prvé nás uvedie do života na zemi a to druhé do neba.

Možno je táto zvesť pre čitateľa nová, mätúca. Narodili sme sa na svet telesným životom, ale to nám neposkytuje možnosť žiť v prítomnosti svätého Boha. Je potrebná zmena, nový druh života: večný život. Pán Ježiš povedal: „Ja som prišiel nato, aby mali život a aby mali hojnosť“ (Jána 10:10). Získanie nového života pomenoval Pán Ježiš ako „narodenie znova“. V tomto je začiatok nového života, a nie v novom a šikovne naplánovanom dome.

Dokončenie článku na poslednej strane ...

Dokončenie článku:

Tento život je nový, pretože tí, ktorí ho prijali, ho nikdy doposiaľ nevlastnili, je daný zhora. Prináša so sebou odpustenie hriechov, ospravedlnenie z vín, zmierenie nepriateľstva, vykúpenie z otroctva hriechu a satana. Zmenia sa aj osobné žiadosti a miesto večného bývania a dotýčniami sú hodní „vojst’ do Božieho kráľovstva“. On skutočne úplne zmení osobu. „Takže ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením; drevne pominulo, hľa, všetko je nové.“ (2.Kor. 5:17)

Príhoda, ktorá je uvedená v Jána 3:14, je obrazom o tejto pravde. Vid’ 4.Mojžišova 21:4-9. Ľudí poštipali ohnivé hady a mnohí ležali očakávajúci smrť. Potrebovali život a Boh povedal Mojžišovi, aby urobil hada z medi a vytýčil ho na tyč a každý, kto sa pozrel na toho hada, žil.

Takýto bol stav ľudstva: zomierajúci kvôli uhryznutiu hadom v záhrade Éden (1.Moj. 3). Nový, duchovný život je potrebný a dá sa získať, keď sa človek vierou pozrie na Spasiteľa, Ježiša Krista, pozdvižnutého na kríž na Golgote, kde zomrel za naše hriechy. Potom, po troch dňoch vstal z mŕtvych a bol vzatý hore do neba. Pre Jeho víťazstvo nad smrťou a diablom, má On jediný moc dať večný život všetkým, ktorí veria v Neho. A ďalej čítame: „A jako Mojžiš povýšil hada na púšti, tak musí byť povýšený Syn človeka; aby nikto, kto verí v neho nezahynul, ale mal večný život. Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život“ (Jána 3:14-16).

Dokončenie článku:

Tento život je nový, pretože tí, ktorí ho prijali, ho nikdy doposiaľ nevlastnili, je daný zhora. Prináša so sebou odpustenie hriechov, ospravedlnenie z vín, zmierenie nepriateľstva, vykúpenie z otroctva hriechu a satana. Zmenia sa aj osobné žiadosti a miesto večného bývania a dotýční sú hodní „vojsť do Božieho kráľovstva“. On skutočne úplne zmení osobu. „Takže ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením; drevne pominulo, hľa, všetko je nové.“ (2.Kor. 5:17)

Príhoda, ktorá je uvedená v Jána 3:14, je obrazom o tejto pravde. Vid' 4.Mojžišova 21:4-9. Ľudí poštípali ohnivé hady a mnohí ležali očakávajúc smrť. Potrebovali život a Boh povedal Mojžišovi, aby urobil hada z medi a vytýčil ho na tyč a každý, kto sa pozrel na toho hada, žil.

Takýto bol stav ľudstva: zomierajúc kvôli uhryznutiu hadom v záhrade Éden (1.Moj. 3). Nový, duchovný život je potrebný a dá sa získať, keď sa človek vierou pozrie na Spasiteľa, Ježiša Krista, pozdvihnutého na kríž na Golgote, kde zomrel za naše hriechy. Potom, po troch dňoch vstal z mŕtvych a bol vzatý hore do neba. Pre Jeho víťazstvo nad smrťou a diablom, má On jediný moc dať večný život všetkým, ktorí veria v Neho. A ďalej čítame: „A jako Mojžiš povýšil hada na púšti, tak musí byť povýšený Syn človeka; aby nikto, kto verí v neho nezhynul, ale mal večný život. Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezhynul, ale mal večný život“ (Jána 3:14-16).

